

rahvast väeteenistusele olid münud, ei läinud hilje, mine palju üht päeva enam mööda, kus pärast töö lõpetust õhtune jut neid sinna piirele ei münud, kus nende sõbra Hansu jalad praegu wōjūd fōndida. Willem oli kaa tiki Pohlamaa sõa teed ärafäinud ja püssirohu suitsu haisutanud, kus teda Jumala helde laitsemine waenlaste surmariisade eest hoidnud ja terwelt lastnud tagasi tulla. Kuda väeteenistuses soldati eest haiguse ajal laatsarettides hoolt kannetakse ja neid igapidi rawitsetakse, seda ei wōida meie talurahva pōlves mitte wanemad oma lastele teha. — Perenaise küsimise peale, kas Willem ehk teenistuse ajal Keisrit oma silmaga juhtunud nägema, andis ta vastuseks: „Seda õnne olen fakelorda maitsenud, esimesel puhul retrudi pōlves Dünaburgi linnas, kui meid Riiaast Wenemaale saadeti. Juhtus, et Keiser raudteed mööda parajalt sealt läbi sōitis, kus meid lagedale roodu seati ja suur Keiser ratsahobuse seljas paar forda sam sam mult meie ridadest läbi sōitis, kus meid rohkem poolteist tuhat meest koos oli, sest et Kuuramaa retruidid meiega ühendatud seal oliwad. Kül pessis meil kōdigil sel tunnil sūda esitels kartuse, pärast rōðmu pärast pōues, et armulist riigi-isa ja ülemat wallitsejat palgest palgesse näha saime, kes meiega mõne lahke sōna rääsis, kellega ma sel ajal midagi ei mōistnud, ommetegi pärast teiste suust kuulda sain, mis ta ütelnud. Kuda meie seal kōik südame pōhjast temale: Hurraa! hōis, kāsime, kui tahaksime tuule õhku lõhkuda. — Teine kord nägin ma Keisrit Nowgorodi linna al, kus meie rügement laagris seis. Seal pidime tema silma ees

ülednäitama, mis meie väeteenistusest olime õpinud; suur Keiser olnud föigega väga rahul ja laaskis hilje, mine ülematele ja alamatele oma liitust kuulutada. Keisri fuju ja lahke nägu saawad mul surmani meeles seisma“. — Oh, mōtles Els salamahti omas südames, kui niisugust õnne kaa Hansule juhtus.

Pöllupav oli, perenaise väetapalumisest ja silmaveest lugupidamata, Warefse talu oma tütrele otsnud, mislăbi töö ja murefandmine palju laiemaks läinud. Möniford pidi peremees omas südames tunnistama, et ehl mōnusam oleks olnud naise seelou kuuldes ostmist maha jäätta, aga neil mōtedel ei olnud lauernad wältsust, tunni ettejuhtunud saised ažjad teelt ärakorjati. Läks sün ja seal tük parema poole, siis oli Mihkli süda rōðomus ja kōik kabetsemised kadunud. Wanad lohaküle ja pool mädanend hooned kistri kōik murupinnani maha, sest et üheainukese kohendamine töö waewa ei malsnud. Õnnelt leiti wana palkide risust nii palju tarvilikus palkis, et neist karjalauda, hobuse talli ja veike eluboone inimeste peawarjuks wōis ülesehitada, mis hiljemine rebeeks vidi jäätma, kui üksford uus tuba walmis saab. Palgid uue maja ehitamise tarvis olid kontrahtis mōisa poole tingitud, nōnda kui teised walla peremeched palkide wälja wedamist enda peale heal meelet wōtnud. Seda abi ei oleks wallarahwas paar aastat ennemine Pöllupapile wistist teinud, aga Hansu läbi saiwad nemad üksteisega tutawaks, mis aega mööda natuke sōbrust sigitas. Maja pōhjuse kraav kaewati juba suvel walmis ja toristati pöldudelt siwa looffu, mis elumajale aludmū-